

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2020. szeptember

300 Ft

fr. Ocsvai Grácián OFM

Hívjuk a Szent Angyalokat!

Szűzanya a Máriás Papi könyvben a következőket mondta:

Tiszteljétek, hívjátok és kövessétek Szent Órangyalitokat, mindig az Ő társaságukban éljétek, akiket a Mennyei Atya

adott nektek, hogy őrizzenek és védelmezzenek benneteket. Beléptek a legfájdalmasabb és legnehezebb harcra a szakaszába, amelyben a jó szellemek és a gonosz szellemek harcolnak, ami az angyalok és az ördögök

között folyik. Valami rettenetes harc ez, ami körülöttetek és fölöttetek zajlik. Szegény földi teremtmények, ti belesodrótok, és így különösen erősnek érzitek a gonosz szellemek titeket érő cselvetéseit, amelyek

kel a bűn és gonoszság útjára akarnak, vezeti titeket. Gyakran kérjétek őket, készséges lélekkel hallgassatok rájuk és minden pillanatban kövessétek sugallataikat. Az Egyházban jobban el kell terjednie követésüknek és ünnepélyesebbé kell tenni az őrangyalok tisztetét, ugyanis nekik van fenn tartva az a feladat, hogy hírül adják nektek az annyira várt közeli szabadulástokat!

A három Szent Angyal híradását bizalommal, örömmel fogadjátok és szeretettel kövessétek!

Szabadulástok egybeesik a gonoszság megszűnésével, s az egész természet egészen megszabadul a bűn és a gonoszság rabszolgasága alól.

Ami be fog következni annyira nagy, hogy ilyen még nem volt a világ kezdetétől! Olyan lesz, mint egy kisebb végítélet és minden egyes ember látni

fogja a saját életét és minden tettét magának, Istennek a Fényében!

Az első Szent Angyal feladata az lesz, hogy mindenkinek kihirdesse ezt az eseményt: „Adjátok meg Istennek a dicsőséget és az engedelmisséget, dicsérjétek Őt, mert eljött a pillanat, amelyben megítéli a világot! Boruljatok térdre Előtte, Aki az eget és a földet teremtette!”

Szabadulástok egybeesik a sátán és minden ördögi lény legyőzésével! Minden ördögi és kárhozott lélek, akik ezekben az években a földre özönlöttek az emberek megrontására, és azért, hogy a kárhozatba kényszerítsék őket, ismét a pokolba lesznek taszítva, ahonnan kijöttek. A sátán teljes hatalma romba dől!

A második Szent Angyal feladata ez a bejelentés lesz: „Öszszedőlt a nagy Babilon, amely

paráznságának borával megrészesgítette az összes népeket.”

Szabadulástok különösen azzal fog egybeesni, midőn megkapják a jutalmukat mindazok, akik a nagy megpróbáltatás idején hűek maradtak, és a másik azzal esik egybe, midőn mindazok megkapják a nagy büntetést, akik követték a bűnt és a rosszat, a hitelenséget és a gonoszságot, a pénzt és a gyönyört, az önzést és a tisztátalanságot.

A harmadik Szent Angyal a nagy büntetés hírnöke lesz. „Aki imádja a vadállatot és szobrát, aki viseli a jelét homlokán vagy kezén, az is inni fog Isten tüzes borából. Tűz és kénkö fogja kínozni, nem lesz nyugalomunk sem éjjel, sem nappal, mert imádták a vadállatot és szobrát és viselték nevének jelét.” (Száma: 666.)

Ezért arra szólítalak fel benneteket, hogy egyesüljétek Szent Őrangyalaitokkal, különösképpen az imában hallgassatok rájuk, fogadjátok készséges szívvel biztos vezetésüket a jó, és a szentség útján.

Ezekben a viharos időkben, amikor a sátán minden sötét hatalmát latba veti, az Én Szep-lőtelen Szívem fényes angyalainak feladata az, hogy az állhatatosság és a Jézushoz való hűség útján vezessenek benneteket az Isten törvényeihez való hűség, és az erények gyakorlásának az útján.

(Milánó 1992. október 2. Szent Őrangyalok napján)

Athanasius Schneider püspök írása (2020. július 22.)

Az Eucharisztia, az Egyház legnagyobb kincse a megpróbáltatások idején

Egyedülálló helyzet szemtanúi vagyunk: az Egyház történetében először, szinte világszerte betiltották az eucharisztikus áldozat nyilvános megünneplését. A Covid-19 járvány ürügyén aránytalanul és indokolatlanul megsértették a keresztények elidegeníthetetlen jogát a szentmisék nyilvános ünneplésére.

Sok országban, különösen a túlnyomórészt katolikus országokban ezt a tiltást olyan szisztematikusan és brutális módon hajtották végre, hogy úgy tűnt, mintha visszahoznák a könyörtelen történelmi egyházüldözést. Megteremtették a katakombák hangulatát. A papok titokban ünnepelték a szentmisét, a hívők egy csoportjával.

A nyilvános szentmisék világméretű tilalma közepette megdöbbentő volt az a tény, hogy sok püspök még a kormányok rendelkezése előtt betiltotta a nyilvános istentiszteletet, olyan rendeleteket bocsátottak ki, amelyekkel nemcsak a szentmise nyilvános ünneplését tiltották meg, hanem minden más szentségkiszolgáltatást is. Az ilyen antipasztorális intézkedésekkel ezek a püspökök megfosztották a nyáját a lelki tápláléktól és attól az erőtől, melyet csak a szentségek nyújthatnak.

Ezek a püspökök nem jó pásztorok voltak, hanem merev

állami tisztviselővé változtak át. Ezek a püspökök kinyilvánították magukról, hogy naturális szemléletmód hatotta át őket, csak az ideig való és a testi élet gondozásával törődnek, és elfelejtették elsődleges és pótolhatatlan feladatukat az örök és lelki élet gondozásáért. Elfelejtették Urunk figyelmeztetését: „Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelke kárát vallja? Mit is adhatna az ember cserébe a leikéért?” (Mt 16,26).

A püspökök, akik nemcsak nem törődtek, hanem közvetlenül meg is tiltották a hívőknek a szentségekhez való hozzáférést, különösen a Szent Eucharisztia és a gyónás szent-

ségéhez, hamis pásztorokként viselkedtek, akik a saját érdeküket keresik. Ezek a püspökök azonban a saját maguk számára biztosították a hozzáférést a szentségekhez, szentmisét ünnepeltek, saját gyóntatójuk volt, megkaphatták a betegek kenetét is. Isten felkavaró szavai kétségtelenül alkalmazhatók azokra a püspökökre, akik ebben a megpróbáltatásban, melyet az egészségügyi diktatúra okozott, megtagadták a nyájtól a szentségek lelki táplálékát, miközben etetik magukat a szentségek táplálékával:

„Emberfia, jövendölj, Izrael pásztorairól, jövendölj és mondd meg nekik: Ti pásztorok, ezt mondja az Úr, az Isten: Jaj Izra-

el pásztorainak, akik magukat legeltették! A pásztoroknak nem a nyáját kell-e legeltetniük? A tejet felhasználjátok eledelül, a gyapjút ruházatul, a kövér állatokat levágtátok, de a nyáját nem legeltettétek. A gyengét nem gyógyítottátok, a beteget nem gyógyítottátok, a sérültet nem kötöttétek be. Nem mentetek utána az eltévelyedettnek, nem kerestétek meg az elveszettet. Durván és kegyetlenül hatalmaskodtatok fölöttük. így aztán szétszéledtek juhaim, mert nem volt pásztoruk, és a mezei vadak zsákmányává lettek és szétszéledtek. A hegyekben és a magas dombokon kóborolt nyájam, szétszóródott nyájam az egész országban, és senki nem gondolt rá, senki nem kereste. Ezért hát, pásztorok, halljátok az Úr szavát: Amint igaz, hogy élek - mondja az Úr, az Isten: Mivel nyájam prédává lett és minden vadállat felfalhatta, mert nem volt pász-

tora, hiszen pásztoraim nem törődtek nyájammal, pásztoraim magukat legeltették, nem a nyájamat legeltették, azért hát, pásztorok, halljátok az Úr szavát: Ezt mondta az Úr, az Isten: A pásztorok ellen fordulok, és kiviszem kezükből nyájamat és véget vetek pásztorságuknak. A pásztorok nem legeltetik többé magukat, kiragadom torkukból juhaimat, és nem falhatják fel őket többé." (Ez 34, 2-10)

A pestis idején, amikor összehasonlíthatatlanul magasabb volt a halálozási arány a Covid-19 járvány halálozási rátájához képest, Borromeo Szent Károly megnövelte a nyilvánosan megünnepelt szentmisék számát. Ugyanakkor, amikor egy időre bezáratta a templomokat, elrendelte, hogy legyen sok mise nyilvános és nyitott helyeken, például tereken, útkereszteződéseknél, utcasarkokon. A papokat arra kötelezte, hogy láto-

gassák meg a betegeket és a halálodókat, hogy a bűnbánat és az utolsó kenet [betegek kenete] szentségeit adják nekik.

Megparancsolta a nyilvános körmenetek tartását, ahol az emberek egymástól megfelelő távolságban voltak, hogy engeszteljenek a bűneikért és esdekelyenek az Isteni Irgalmasságért.

Borromeo Szent Károly nem feledkezett el a fertőzött emberek testének ápolásáról, ugyanakkor elsősorban a szentségek által való lelki segítségnyújtással foglalkozott, amelyek által meg kellett erősíteni a betegeket. Számos megindító hősies példa található a történelemben, ahol a papok tudatosan elfogadták a halálos veszélyt, miközben a szentségeket elvitték olyan embereknek, akik halálos, fertőző betegségben szenvedtek.

Az Oltáriszentség szentjei 15. rész

Bingeni Szent Hildegard (†1179. szeptember 17.)

Bingeni Hildegárdot, a Rajna-vidék nagy szentjét és a német középkor egyik legjelentősebb nőalakját azért kell az eucharisztikus szentek közé sorolni, mivel „Ismerd meg az utakat” című műve második könyvének hatodik látomásában misztikus mélységben mutatta be az egyház Eucharisztia-tanát.

1098-ban született Rheinhessenben, von Bermersheim gróf leányaként. Hatéves korában átadták őt Juta von Spanheimnak, a disibodenbergi női remeteség mesternőjének, hogy nevelje. Ebben a remeteségben több társával együtt bevezették a Szentírás ismeretébe, Szent Benedek rendjének regulájába. Igy Isten szava és a bencés élete alapköveivé váltak. A szomszédos kolostor szerzeteseitől, mindenekelőtt Volkmar magisztertől zsoltáreklést és az atyák olvasását is tanulta. Körülbelül 15 éves korában Hildegard letette a rendi fogadalmat és Szent Otto bambergi püspöktől megkapta a szerzetesi fátlyat. Jutta halála után (1136-ban) őt bízták meg a közösség vezetésével.

Az isteni bölcsesség gazdagon elhalmozta Hildegardot a szív és az értelem ajándékaival. 1141-ben egy látomásban azt a megbízást kapta Istentől, hogy a látottakat írja le és adja tovább az embereknek. Eleinte ugyan tiltakozott Isten megbízása ellen, de sikerült legyőznie félelmét leírta „Scivias” („Ismerd meg az utakat”) című első művét, mely rendkívüli filozófiai és teológiai tehetségéről tanúskodik.

Az addig ismeretlen szerzetesnővér életében fordulatot hozott az 1147/48-as trieri szinódus, melyet III. Jenő pápa vezetett. A disibodenbergi Kuno apát megkérte Heinrich mainzi érseket, számoljon be a pápának Hildegardról. Albero verduni püspök vezetésével a pápa bizottságot küldött Hildegard kolostorába, hogy megvizsgálja, valódi-e a szerzetesnő látnoki képessége. A bizottság tagjai pozitív eredménnyel tértek

vissza és átadták a pápának a „Scivias” című írás egy részletét. A pápa nyilvánosan felolvasott belőle és minden jelenlévő tetszésnyilvánítása mellett elismerte Hildegard karizmáját.

Tanulságos, amit 77 éves korában maga Szent Hildegard irt látnoki képességéről a gembloux-i Wigbert (Guibert) szerzetesnek: „A szavak, melyeket kimondok, nem tőlem valók, sem más embertől, hanem a látomásból mondom őket, melyet fentről kapok. Csak a lelkemben látom, nyitott testi szememmel, úgyhogy sosem vagyok eszméletlen ekstázis állapotában, hanem éberem látom ezt, nappal és éjjel. A fény, melyet látok, nincs a helyiséghez kötve. Sokkal világosabb, mint egy olyan felhő, amely a napot hordja magában, és az élő fény árnyékának nevezik nekem. Ebben a fényben néha, de nem túl gyakran, látok egy másik fényt, melyet nekem az élő fénynek neveznek. Hogy mikor és hogyan látom, nem tudom megmondani. Amíg azonban látom, minden szomorúság eltűnik belőlem, úgyhogy fiatal lánynak érzem magamat és nem öreg nőnek.”

Mit látott hát Szent Hildegárd a Szent Eucharisztia-ról? A „Scivias” második könyvének hatodik látomásában az Egyházat Krisztus menyasszonyának látja, aki kimondhatatlanul drága „nászajándékként” megkapja Krisztus Testét és Vérért a legszentebb Oltáriszentségben. „Aztán láttam, ahogy az addig látott női alak (az egyház)

ragyogó fényhez hasonlóan az örök akarattól gyorsan létrejött és az isteni hatalom által Isten Fiához vezetett, aki a kereszten függött. (A női alakot) teljesen elborította az oldalsebből folyó vér, és a Mennyei Atya akaratára által boldogan össze lett házasítva Isten Fiával, majd drága nászajándékként megkapta szent Testét és Véréit.

Ezután hallottam egy hangot, mely a mennyből így szólt Hozzá: Fiam, ez legyen a Te jegyesed népem helyreállítására! Legyen nekik anyjuk! Ajándékozza a lelkeknek az életet a Lélekből és vízből való megváltó újjászületés által! Ekkor az alak elnyerte ereje teljét, és most megjelent egyfajta oltár, melyhez gyakran odalépett. Újra és újra mély tisztelettel nézte nászajándékát és alázatosan megmutatta a Mennyei Atyának és angyalainak. Mikor aztán egy szent ruhákba öltözött pap az oltárhoz lépett, hogy ünnepelje az isteni titkokat, hirtelen nagy fényesség jött a mennyből. Angyalok szálltak alá, és a fény körülfogta az oltárt. Ez addig így maradt, míg a szent áldozat végbevitele után a pap el nem távozott. Miután felolvasták a béke evangéliumát és a konszekrációra kikészítették az áldozati adományt az oltárra, a pap a mindenható Isten dicséretét énekelte: 'Sanctus, sanctus sanctus, Dominus Deus Sabaoth!' és megkezdődött a kimondhatatlan titok.

Ebben a pillanatban megnyílt az ég. Leírhatatlan fényességű villám jött le az áldozati adományokra és dicsőségével átjárta őket, mint a nap átjárja fényével azt a tárgyat, melyre rásüt. És a villámló fény láthatatlan magasságokba vitte fel az áldozati adományt egészen a menny legbelsejéig, majd újra letette őket az oltárra, hasonlóképpen ahhoz, amikor egy ember lélegzésekor a levegőt beszívja, majd újra kifújja. Bár az áldozati adományok az emberi szem számára még mindig a kenyér és a bor kinézetével bírtak, már átalakultak valódi Testté és valódi Vérré.

Ezért látomások jelentek meg szemem előtt, mint tükörben, Megváltónknak, Isten Egyszülött Fiának születéséről, szenvedéséről, temetéséről, feltámadásáról úgy, ahogy mindez földi élete során történt. Amikor azonban a pap az ártatlan bárányról szóló éneket énekelte - 'Agnus Dei, qui tollis peccata mundi - és megkezdte szentáldozást, a tüzes villámlás visszavonult. Az ég bezárult, de belsejéből hallottam egy hangot:

'Egyétek és igyátok Fiam Testét Véréit, hogy Éva vétke eltöröltessen és ti bemenjetekek jogos örökségeitekbe!'

Amikor aztán a többi ember is odalépett a paphoz, hogy magához vegye a szent szentséget, őt különböző csoportot vettem észre közöttük. Egyeseknek ragyogott a testük, a lelkük tüzes volt. Másoknál a test árnyékszerűen jelent meg, a lelkük sötét volt. Ismét mások testük szempontjából rendetlenül néztek ki, a lelkük szempontjából pedig az emberi gyarlóság sokféle szennytől voltak piszkosak. A negyedik csoport tagjait körös-körül szúrós tüskék vették körbe, lelkük pedig leprásnak tűnt. Végül az utolsó csoport teste véres volt és lelkükből rossz szag áradt, mint egy bomló holttestből. Mindezek közül a szentség vételekor egyeseket mintha tüzes ragyogás árasztott volna el, másokat mintha sötét felhő takart volna sötétségbe. Mikor a szent titok beteljesedése után a pap eltávozott az oltártól, az oltárt addig körülvevő ragyogó fényesség is visszahúzódott fel a menny rejtekébe..."

Szent Hildegard ezután bámulatos teológiai mélységű kommentárt fűz a látottakhoz, melyből sorban a következők derülnek ki: Hildegard meg van róla győződve, hogy a Szent Eucharishtiában valóságosan és ténylegesen jelen van ugyanaz a Test, melyet a Megváltó a Szentlélek ereje által a legtisztább Szűztől felöltött, ugyanaz a Test, amely a sok szenvedés és a kereszthalál által megtöretett, és amely a feltámadás által halhatatlanságra jutott.

Hildegard személyesen ápolta a legszentebb Oltáriszentségbe vetett hitet egészen élete végéig, 1179. szeptember 17-ig, amikor is a szent útravaló vétele után bemehetett az Isten-látás soha ki nem alvó fényébe.

*(Forrás: Ferdinand Holböck:
A legszentebb Oltáriszentség és a szentek.
Marana Tha 2012.)*

2020. Augusztus 20.

Augusztus 20-án az előző évekhez hasonlóan templomunkban történt az új kenyér megáldása. Az ünnepségről készült képeket a Zalai Hírlap jutatta el hozzánk, amit ezúton is köszönünk.

Hamvas Béla:

Isten tenyerén ébredtem

Isten tenyerén ébredtem, s lenéztem a Földre,
 Hóféhér csúcsokra, kopár legelőkre.
 Kanyargós folyók tükreben láttam kelni a Napot,
 Sugaraiban álmos hajnal mosakodott.
 Láttam az óceánt gyermekként ragyogni
 Sirályokat felette felhőkkel táncolni,
 Láttam a békét az emberek szívében,
 Láttam az erdőket fürödni a fényben.
 Láttam sok-sok mosolyt és láttam a reményt,
 Láttam az embert, és láttam a zenét,
 Láttam a földet szeretetben élni,
 Láttam a csöndet a széllel zenélni.
 Láttam Istent amerre csak néztem,
 Miközben éppen az Ő tenyerében ültem,
 S az Ő hangján szólt hozzám a szél,
 Mint anya, ki gyermekének mesél,
 Millió apró tükörben láthatod magadat,
 Hisz olyannak látod a világot, amilyen Te vagy!

Medjugorjei üzenet

2020. augusztus 25.

Drága gyermekek! Ez a kegyelem ideje. Gyermekeim, veletek vagyok és újra hívlak benneteket, térjete vissza Istenhez és az imához, míg az ima örömmé nem válik számotokra. Gyermekeim, nincs jövőtök, sem békétek mindaddig, míg életetek nem a személyes megtéréssel és a jó irányba történő változással kezdődik. A rossz meg fog szűnni és béke fog uralkodni a szívetekben és a világban. Ezért, gyermekeim, imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok. Veletek vagyok és közbenjárók mindnyájatokért Fiamnál, Jézusnál.
 Köszönöm, hogy választatok hívásomra.

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögi értünk és az egész világért!

Bérmálkozás 2020.

Szeptember 6-án templomunkban 49 fiatal részére Császár István általános helynök kiszolgáltatta a bérmálás szentségét.

fr. Kardos Csongor OFM

Tranzitus

Rainer Maria Rilke, osztrák költő önéletrajzi ihletésű regényében írja a következő sorokat mintegy előre látva, megérezve a XX. század későbbi évtizedeinek elembertelenedését, haláltudatának átalakulását:

„Ez a kitűnő Hotel nagyon öreg, hiszen néhány ágyában Klodvig király idejében is meghaltak már. Most ötszázötvenkilenc halálos ágygal rendelkeznek. Persze nagyüzemszerűen folyik a munka. Ilyen roppant termelés mellett a halál bizony nem olyan jól kidolgozott, de hát nem is erről van szó. A mennyiség a fontos. Ki adna ma valamit egy jól kidolgozott halálért? Senki. A gazdagok már igazán megengedhetnének maguknak egy alaposan megrendezett elmúlást, de bizony már ők is közömbösek és hanyagok; az emberek egyre kevésbé akarják, hogy saját haláluk legyen. Nemsokára ez is olyan ritkaság lesz, mint hogy valakinek saját élete legyen.” (Rainer Maria Rilke: Malte Lauris Brigge feljegyzései)

Saját halál. Mit is jelenthet ez? Hát nem ugyanazt a halált halja mindegyikünk? Talán Rilke magára a meghalásra gondol, ami nem egy pillanat műve, hanem folyamat, állomások sorozata, melyekben „kiérleljük” viszonyunkat a halálhoz, a saját halálunkhoz, és egyben persze az élethez.

A középkorban és még korábban úgy tekintettek a halálra, mint egyfajta művészetre, feladatra, amit nem csupán elszen-

vedünk, de mi alakítjuk, formáljuk, megszenvedjük, ami valamilyen módon egész életünk összszegzése, benne mindaz, amire az életünk során eljutottunk: felismerések, jó és rossz döntések, fájdalmak, örömök, a hitünk, reményeink, félelmeink. De mindenképpen olyan valami, aminek nem pusztán passzív és tehetetlen tárgyai vagyunk, hanem aktív résztvevői, „társszerzői” legalább.

Szent Ferencről mondjuk egy ferences énekben: „*jól megtanuljunk élni, halni tőle*”. Vajon mit lehet tanulni Szent Ferencről a halálról? Lehet-e egyáltalán megtanulni meghalni? És milyen volt Szent Ferenc „saját halála”? Egy „jól kidolgozott halál” – írja Rilke kis iróniától sem mentesen. Ferencre bizonyos értelemben pontosan illenek ezek a szavak. Az ő halála kétségtelenül „jól kidolgozott” volt több szem-

pontból is.

Egyrészt megtervezte halálának módját: vigyék vissza a Porciunkulába, rendjének bölcsőjébe, megtérése egyik kedves helyére, ami mindig közel állt a szívéhez, fektessék a földre mezítelenül, hogy érezze a Földanya közelségét, érintését, akiből származik, és ahová visszatér, megélve a Szentírás valóságát: „Mezítelenül jöttem ki anyám méhéből, és mezítelenül térek oda vissza...” És megélve a teljes szegénység valóságát, ami végül is a halál realitása: a minden nélküliség, ahol és amikor nincs semmi tulajdon, amihez ragaszkodhatnánk, még önmagunk sem.

Persze ez a szegénység nem a semmiből jövő indíttatás Ferenc esetében, hanem az egész életét jellemző, meghatározó törekvés: mindenről lemondani, semmit sem birtokolni, mindent visszaadni az Atyának.

Másrésről ehhez a „jól kidolgozottsághoz” hozzátartozik a mindennel való kiengesztelődés belső magatartása, aminek legjellemzőbb dokumentuma a Naphimnuszoként ismert dicsőítő szárnyalás, a teremtett világgal kapcsolatban Istenben megtalált harmónia, a szív békéje, amiben nincs helye sem haragnak, sem erőszaknak, sem a bűn pusztításának; és ami nem sérül, nem szűnik meg a szenvedések idején sem a hit erejében.

Így mondhatjuk, hogy Szent Ferenc egész életét „belekomponálta” meghalásába, ezért lehetett halála tranzitus, átmenet, felemelkedés a mulandóból az örökbe. Az ő élete megérlelte saját halálát, hogy megint csak Rilke szóhasználatához folyamodjunk, aki egy rövid, háromsoros versében könyörög így Istenhez:

*Saját halálunk add meg, Istenem,
az életünkön teremtett meghalást,
hol szerelem van, ész és küzdelem.*

(Mann Lajos fordítása)

Liebe, Sinn und Not – mondja a német: szeretet/szerelem, ész/értelem, kín/szükség/gond. Lehet-e ennél tömörebben kifejezni az emberi élet tartalmát, amelyekből megszületik halálunk?

A dolgunk az lenne – Szent Ferenc nyomán is –, hogy ne csak elszenvedjünk, hanem átéljük ezeket, egyszerűen fogalmazva: megéljük a saját életünket – hitben, eljutva a világgal, az önmagunkkal és Istennel való kiengesztelődésre, hogy aztán majd legyen saját halálunk, ami nem rémisztő sötétségbe hullás, hanem életünk megérlelt gyümölcse, átmenet Isten csodálatos teljességébe.

„A halál tőlünk elfordult, általunk meg nem világított oldala” az életnek, „s meg kell kísérelnünk elérni létünknek azt a legmagasabb rendű tudatát, amely mindkét elhatárolatlan birodalomban otthonos. [...]

Az élet igazi alakja átnyúlik mindkét területen, a vérkeringés legnagyobb köre mindkettőn átlüktet. [...]

Mi, itteniek és maiak egy pillanatra sem nyugszunk meg az Idő világában, nem is kötődünk hozzá; folyton-folyvást túllépjük, vissza a régebbiekhöz, eredetünkhöz s előre azokhoz, akik látszólag utánunk jönnek. Abban a legnagyobb, »nyílt« világban minden van, nem mondhatjuk, hogy »egyidejűleg«, mert hisz épp az idő kiesése, megszűnése a feltétele annak, hogy mindenek vannak. A mulandóság mindenütt mélységes létbe ömlik.”

(Rainer Maria Rilke levele Witold von Hulewitzhez 1925-ben)

Kalkuttai Teréz anya:

Az élet himnusza

Az élet egyetlen - ezért vedd komolyan!
Az élet szép - csodáld meg!
Az élet boldogság - ízele!
Az élet álm - tedd valósággá!
Az élet kihívás - fogadd el!
Az élet kötelesség - teljesítsd!
Az élet játék - játszd!
Az élet vagyon - használd fel!
Az élet szeretet - add át magad!
Az élet titok - fejtsd meg!
Az élet ígéret - teljesítsd!
Az élet szomorúság - győzd le!
Az élet dal - énekelj!
Az élet küzdelem - harcold meg!
Az élet kaland - vállald!
Az élet jutalom - érdemeld ki!
Az élet élet - éljed!

Pio atya reggeli imája

Ó Mária, a megtestesült Igének Szülője és a mi legédesebb Anyánk, itt vagyunk lábaid előtt, mialatt felvirrad egy új nap, egy új nagy ajándéka Istennek. Kezeidbe és szívedbe helyezzük egész valónkat, bennünk minden a Tied legyen: értelmünk és akaratunk, testünk és lelkünk. Alakíts bennünk anyai szeretetteddel egy új életet, a Te Jézusod életét. Ó Mennyek Királynője, a legkisebb értékű cselekedeteinket is támogasd a Te anyai sugallataiddal, add, hogy a szent és szeplőtelen áldozatnál minden és mindegyik tiszta és Istennek tetsző legyen!
Ó Jóságos Anya, tégy minket szentekké, amint ezt tőlünk Jézus elvárja és a Te Szíved vágyakozva folytonosan kéri! Ámen.

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja
Cím: 8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.
Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM
Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft